

[Bonnichsen.]

det også en naturlig følge af, at jo mindre kronen er værd, jo større beløb vil det være rimeligt at fastsætte, og jo større statsanstaltsanstaltens virksomhed er, jo mere den bliver konsolideret, des mere kan den vel påtage sig uden at behøve genforsikring.

Ændringen i § 22 er også en begunstiggelse for de forsikrede. Jeg forstår, at loven oprindeligt sagde, at det var kun mod deponering af policen, der kunne gives henstand efter begæring. Såvidt jeg kan se, har man allerede ændret dette i 1946. I det foreliggende lovforslag går man endnu videre, idet man ønsker at udvide adgangen til at få henstand med præmiebetaling bl. a. i tilfælde af aftjening af værnepligt, og i bemærkningerne til lovforslaget står der, at det herved vil blive iagttaget, om forsikringen må siges at svare til forsikredes behov. Jeg forstår ikke rigtigt, hvad der menes med det, men det betyder vel, at det skal påses, om forsikringen overhovedet har nogen værdi for den, der har tegnet den, og at man også vil lægge mærke til, om forsikringen er holdt i kraft i nogen tid, så at den forsikrede har vist vilje til at bevare forsikringen. Det betyder vel altså, at der skal være en vis ræson i tingene.

Ændringen i § 23, hvorved „18. år“ ændres til „15. år“, forstår jeg som en lettelse, idet der så er tre år mindre, hvori vedkommende kan have haft en sygdom, som senere giver anledning til nedsættelse af erhvervs-venen.

§ 25 har været omtalt tidligere, og den bliver vel drøftet nærmere i udvalget.

Ændringen i § 28 betyder også en begunstiggelse eller lempelse for de forsikrede, idet der herefter kun forlanges, at en forsikring skal have været i kraft i 1 år, — mod tidligere 2 år —, for at beløbet skal kunne udbetales efter selvmord. Det er kun en ændring i human retning.

§ 32 har været særlig omtalt, men den spiller måske også den største rolle. Jeg forstår den sådan, at man vil søge en sådan beregning anlagt, at man kan nedsætte præmiebeløbet, og der tales både i bemærkningerne og i finansministerens skriftlige fremsættelse om, at rentefoden er meget svingende og har været noget lav, men nu igen er stigende, og da man skal beregne på lang sigt, tør man ikke — således forstår jeg udtalelserne — nedsætte rentesatsen med mere end $\frac{1}{4}$ pct., selvom renten på et vist tidspunkt har været længere nede end på $\frac{3}{4}$ pct. I Norge og i Sverige,

hvor der har været et større rentefald, er man nede på at anvende en rentefod på $2\frac{1}{4}$ pct. Undskyld, hvis jeg misforstår det, men det betyder vel, at man der har kunnet gøre forsikringerne billigere. Det viser sig, at statsanstalten ved at nedsætte rentefoden til $3\frac{1}{2}$ pct. ved sidste femårige statusopgørelse har styrket præmiereserven med 25 mill. kr.

Jeg for mit vedkommende vil være tilbøjelig til at mene, at det bedste vil være at nå til den billigst mulige præmie, hvilket vil være bedre for publikum end i givet tilfælde at udbetale et større bonusbeløb, idet den lavere præmie får så mange som muligt til at tegne forsikring.

De øvrige ændringsforslag er nærmest af rent praktisk og teknisk art, og dem bliver der lejlighed til at tale nærmere om i udvalget. Jeg kan på mit partis vegne tilsige lovforslaget en hurtig behandling både i udvalget og i dette høje ting. Hurtig fremme er jo også nødvendig, hvis det skal være færdigbehandlet inden 1. januar.

Oluf Johansen: Der siges i bemærkningerne til lovforslaget, at den faldende dødelighed, de usikre renteforhold og det stigende omkostningsniveau gør en revision af loven nødvendig, og man fastslår, at dette særlig gør en teknisk revision af beregningsgrundlaget nødvendig. Samtidig foreslås en ændring i reglerne om fordelingen af overskuddet mellem reservefonden og bonusfonden, endvidere ændringer i § 13, der tillader tegning af større summer for den enkelte forsikrede samt at holde større beløb for egen regning end hidtil. I § 22 gives der adgang til i særlige tilfælde at yde henstand udover det sædvanlige, ligesom i § 23 reglerne for præmiefritagelse ændres på et enkelt punkt, hvor der er tale om invaliditet. § 26 indeholder gunstigere regler for beregningen af tilbagekøbsværdien, og endelig er der ændringen i § 28 med hensyn til selvmord.

Når jeg ser på disse forskellige ændringer, fristes jeg til at sige, at det er jo da ikke helt ubetydelige forandringer, der her er tale om. Det er måske ikke muligt på de forskellige områder at afstikke bestemte regler, og man lægger da også mærke til, at der ofte i ændringerne gives statsanstaltens bestyrelse bemyndigelse til med finansministerens samtykke at træffe afgørelser, der ligger indenfor lovbestemmelsernes ret udflydende område; det kan vel altså ikke være anderledes.

Jeg vil straks sige, at der er mange af